

Beføstning en fordeelagtig Egenkab" med Ordene: „i bebrageriff Hensigt“, hvorhos Udtrykket „optager“ er forandret til „borttager“ og foran dette, i Righed med den norske Straffelovs Kap. 21 § 11, indskudt Ordet „sætter“, da det vel kan tænkes, at Nogen i bebrageriff Hensigt anbringer en Skjelsteen, hvor der tidligere ikke har været nogen saaledes betegnet Grænse imellem de forskjellige Eiendomme. Med Hensyn til det i Fd. 1840 § 50 3die Led omtalte Tilfælde; at Nogen flytter Skjelsteen og deslige under saadanne Omstændigheder, at det klarligt kan skjønnes, at den Skyldige ei kunde vente, at den af ham foretagne Forandring kunde blive skjult, saaat hans Handling mere har Præg af Selvrædighed end af Attraa efter ved det brugte Middel at berøve en Anden Bevist for hans Ret, — skal man iøvrigt bemærke; at det ikke turde være nødvendigt at optage nogen tilsvarende Bestemmelse som Undtagelse fra eller Modifikation i Udkastets § 275, eftersom det nævnte Forhold efter Paragraphens Affattelse ikke gaar ind under samme, naar ingen bebrageriff Hensigt er tilstede, hvorimod den Paagjældendes Forhold i et saadant Tilfælde, forsaavidt det opløser sig i en ulovlig Selvtægt, maa blive at bedømme og straffe efter den almindelige Regel desangaaende i Udkastets § 111. — Betydeligere Endringer har man troet at burde foreslaae i Fd. 1840 §§ 47—49. Man har saaledes for det første af den nævnte § 47 udeladt den Passus, hvorved der sættes Straf for den, der ved Brugen af iøvrigt rigtigt Maal og Vægt foruretter Andre, idet dette Tilfælde ikke gaar ind under Begrebet Falsk, men maa betragtes som Bedrageri, ligesom der ikke synes at være Tvivl til med Fd. 1840 § 47 ubetinget at undergive et saadant Forhold, der kan tænkes at være udøvet i betydelig Omfang og iøvrigt under graverende Omstændigheder, en extraordinair mildere Straffebestemmelse, hvorimod det turde være i sin Orden at lade det gaae ind under de almindelige Straffebestemmelser angaaende Bedrageri, navnlig Udkastets § 252 eller, efter Omstændighederne, sammes § 253. De andre Tilfælde, hvorfor Fd. 1840 § 47 sætter ringere Straf, nemlig hvor Maal og Vægt, der ikke er lovligt justeret, eller som

ved Tid eller Brug er bleven forandret, benyttes i Handel og Vandel, ere dernæst vel gjorte til Gjenstand for en særegen Bestemmelse i det 2det Stykke af Udkastets § 273; men idet man, som tidligere bemærket, ikke har anseet det for rigtigt at benytte Forbrydelse af Næringsret som en særegen Straf, har man ganske i Almindelighed sat Straffen for det omhandlede Forhold til Bøder indtil 100 Rd. og i Gjen-tagelsestilfælde høiere Bøder eller Fængsel. Man har derhos udeladt Slutningsbestemmelsen i Fd. 1840 § 47 om Straffen for den, i hvis Handel eller Næring vigtigt Maal og Vægt er benyttet (eller Nogen er bleven forurettet ved Brugen af Maal og Vægt), eftersom det synes at ligge i Sagens Natur, at Huusbonden maa bære Ansvar for Mangel paa tilbørligt Tilsyn med, hvad der i hans Handel og Næring foretages af hans Folk, ligesom en saadan Bestemmelse efter sin Natur heller ikke hører hjemme i Straffeloven. I den første Deel af Fd. 1840 § 47, der angaar det egentlige Falsk med Hensyn til Maal og Vægt, har man endelig deels omblyttet Udtrykket „falsk“ Maal og Vægt med „urigtig“ Maal og Vægt, fordi det førstnævnte Ord muligt kunde synes at involvere, at Medfaktet skulde, om just ikke udgives for justeret, saa dog have Udseende deraf, medens det, hvorpaa det kommer an, dog nærmest er, at det er dannet af større eller mindre Indhold end det anordnede, hvorfor ogsaa Modsetningen dertil betegnes ved Udtrykket „rette“; deels har man anseet det for overflødigt at inkludere sig paa at anføre de forskjellige Maader, hvorpaa Maal- og Vægtredskaber kunne forfalles, saavel som paa særligt at omtale den, der lader forfærdige falsk Maal m. m. eller forfalste de rette, da dette Forhold maa bedømmes efter de almindelige Regler i Udkastets 5te Kapitel, navnlig dets § 50. Det er iøvrigt fundet unødvendigt at tilføje Noget om, at de falske eller forfalste Maal m. v. skulle konfiskeres og kasseres, hvorom Bestemmelser fandtes i den ældre Anordning om Maal og Vægt (Fd. 10de Jannar 1698), da det formeentlig maa være overladt til Politiet i den Henseende at foranledige det Fornødne; jfr. og Udkastets § 32. — §§ 48 og 49 i Fd. 1840 ere, med forskjellige Udelat-